

El CCCB ofereix una nova entrega de la seva sèrie d'exposicions que vinculen els escriptors i les ciutats, aquest cop amb la mirada penetrant de Claudio Magris

Tocats per Trieste

Maria Palau
BARCELONA

Aventurar-se a veure l'exposició *La Trieste de Magris*, on bufa el vent amb força –i no és cap metàfora–, és “una alliberació, un ambient propici a la impetuositat i a la vehemència”, manllevant les paraules de Josep Pla per referir-se a la “fresca i sana” tramuntana. El visitant de la mostra que avui s'obre al públic al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) és alertat a l'inici del recorregut: *Atenti alla bora*. I és que no hi bufa la tramuntana sinó la *bora*, un vent que neix als Alps Julians i es precipita cap al mar Adriàtic a una velocitat que pot flirtejar amb els 190 quilòmetres per hora.

La *bora* és un vent típic de Trieste –al CCCB l'imiten uns ventiladors!–, no sospira enlloc més que en aquesta petita ciutat fronterera, un no-lloc i un lloc de llocs, terra de ningú, a cavall de les cultures italiana, germànica i eslava, un embruix multiètnic que ha captivat alguns dels escriptors i intel·lectuals europeus més llegendaris, alguns perquè hi van néixer i altres perquè la van descobrir i la van viure intensament: Italo Svevo, Rainer Maria Rilke, Stendhal, Scipio Slataper, Umberto Saba, James Joyce...

També Claudio Magris, amb la mirada del qual el CCCB ha recreat el mite de Trieste en una nova entrega de la seva sèrie d'exposi-

L'escriptor triestí Claudio Magris, ahir a la instal·lació dedicada al seu famós llibre 'Danubi' ■ ANDREU PLIG

cions *Les ciutats i els seus escriptors*, un gènere expositiu patentat per la institució barcelonina. En el cas de *La Trieste de Magris*, hi ha un al·licient afegit: l'escriptor escollit és viu i ha intervingut activa-

El seu embruix de no-lloc ha captivat alguns dels escriptors europeus més llegendaris

ment en l'exposició. Ahir, en veure el projecte culminat, Magris era un home feliç: “estic molt impressionat però no em sorprèn gens: a Catalunya sempre m'he sentit molt ben acollit i, sobretot, compès”.

Les ràfegues de vent que fan trontollar el visitant ja donen fe que el disseny de la mostra se surt de la norma. Sota els estirabots experimentals de la prestigiosa dissenyadora i arquitecta Paola Navone (de l'Otto Studio de Milà), que fins i tot ha portat a la sala del CCCB grans pedres de les muntanyes que envolten Trieste, el Carst,

l'exposició va molt més enllà de presentar una sèrie de continguts que demostren amb més o menys agudesza els vincles entre Magris i la ciutat on va néixer el 1939, i prefereix buscar la complicitat intel·lectual, emocional i sensorial del visitant. Cerca en tot moment impactar-lo, sorprendre'l, entristir-lo... “Aquesta exposició, plena de trossos de vida de Trieste i Magris, ha de ser també una experiència viscuda per al visitant”, exclama el comissari, el director de teatre italià Giorgio Pressburger, bon amic de Magris i triestí com ell.

L'univers literari de Magris, “que no existiria sense Trieste”, adverteix el propi escriptor, es projecta a l'exposició del CCCB de manera directa. Vivencial, com diu Pressburger. En un racó d'espai generós s'ha reproduït amb precisió el Caffè San Marco, el lloc privilegiat on han estat concebuts i escrits alguns dels llibres més coneguts de Magris. El visitant també pot penetrar i tocar una recreació exacta de la llibreria Antiquaria, propietat del poeta Umberto Saba. I pot recórrer el Danubi en una instal·lació excepcional –la sensació

de trepitjar aigua és autèntica– que traça el seu curs, en un homenatge al famós llibre de Magris que du el nom del principal riu de l'Europa central.

El seu món literari és, alhora, la seva pròpia vida. L'exposició inclou també una pel·lícula, *Dietro il buio (Rere la foscor)*, produïda *ex professo* a partir del llibre *Vostè ja ho entendreà*, que Magris va escriure desolat per la mort de la seva companya, l'escriptora Marisa Madieri. ■

* **La Trieste de Magris.**
CCCB. FINS AL 17 DE JULIOL.